

Silmatera

Laske lapsukesed
minu juurde tulla!

NR.1

Tere, väike sõber!

See leht on mõeldud just Sulle! On tore, et kohtume Sinuga esimest korda just jõulukuul, ajal, mil kogu maailmas peetakse aasta kõige heledamat ja südamlikumamat püha — Jõulupüha.

Jõulud on piparkoogid ja kuuselõhn, küünalde sära ja kirikukellade kumin, on pere koosolemine ja kaunid kingid, on rõõm ja ilusad laulud. Eeskätt on jõulud aga meenutus sellest, kui väga Jumal meid igäüht armastab.

Ma tean, Sa oled kallis oma vanematele, õdedele-vendadele, sõpradele. Kuid on veel keegi, kellele Sa palju tähendad. See on Jumal. Ta näeb Sind kõikjal, rõõmustab koos Sinuga, kui Sul hästi läheb, ja tunneb kaasa Su muredele. Ta armastab Sind, Sa oled Tema SILMATERA. Ta ütleb: „Laske lapsukesed minu juurde tulla, ärge keelake neid, sest niisuguste päralt on Jumala riik!“ (Markuse 10, 14.)

Me tahame selle lehe kaudu aidata Sul meie Taevast Isa tundma õppida ja loodame, et tutvus Jumalaga toob Sulle palju rõõmu.

TÄDI ANNE

JÕULUD

Jõulud on tulnud
ilusad päevad
Kuuskede sära
kõikjal on näha
Jõuluöö ilus
kellade helin
Jõulutaat tuleb
kellade saatel

Kaugelt on näha
metsad ja majad
Kaugele jäävad
tallatud rajad
Kaugele kostab
see kellade hääl
Igäüks tunneb ta
kaugeltki ära

A., 13-aastane

Sellel leheküljel on joonistanud ANNE VAHTRAMÄE ja HARDI KOPPEL.

See oli olnud imeline öö. Maarja ja Joosep olid rännanud pika tee Naatsaretist Petlemma, et seal end kirja lasta panna. Tahtis ju keiser oma rahva üle lugeda. Oo, see oli raske retk ja alles vastu ööd olid nad jõudnud linna. Nad olid koputanud mitmetele ustele lootuses öömaja leida, kuid kõik kohad olid juba hõivatud. Väsinult olid lonkinud eesel nende pampudega ja nad isegi olid väsinud. Lõpuks, oh rõõmu, oli üks peremees lubanud neil heita oma laudas heintele puhkama. Ja just seal, laudas, oli sündinud nende väike Jeesus — see Jumala töötatud ja kingitud eriline laps, keda oli palju, palju aastaid oodatud.

Ja kuigi Ta oli Jumala Poeg ja Kuningas, sai Tema esimeseks voodiks söim, kuhu Joosep oli laotanud puhtad pehmed heinad. Kuid see polnud veel kõik.

IMELINE ÖÖ

Veidi aega pärast lapse ilmaltulekut oli kostnud ukse tagant kobinat ja sosinat ning uudistavate nägudega karjased olid kiiganud ukse vahelt sisse. Mil-line rõõm oli valgustanud nende nägusid, kui nende pilk sõimes oleval lapsel oli peatunud. Maarja ja Joosep olid saanud karjaselt kuulda imelist lugu, kuidas särav ja hiilgav ingel oli neile jutustanud Jeesuse sünnist ja kuidas suur hulk ingleid oli taevas Jumalale au ja kiitust laulnud ja kuidas karjased olid rutanud pooljoostes linna Jeesust otsima, jättes oma karja seniks omapead. Maarja ja Joosep olid mäletanud hästi seda imelist hetke.

See oli olnud öö täis imesid. Sel ööl hakanud taevas särama uus täht, mis jutustanud hommikumaa tarkadele Jumala Poja sünnist.

Sellest loost kuulsid Joosep ja Maarja aga alles hiljem, siis, kui targad olid tähe juhtimisel pika rännaku teinud ja oma kallite kinkidega Jeesust tervitama jõudsid.

Maarja ja Joosep olid kindlasti rõõmsad ja tänulikud, et neil oli võimalus saada osa sellest imede ööst. Ka meie võime tänada Taevaisa tolle ammu-ammu olnud öö eest. Just siis sai kõigile nähtavaks, kui väga Jumal meid armastab. Ta igatseb meid kõiki näha tervete ja rõõmsatena uuel kaunil maal, maal, kus pole enam kurjust ega kurbust. See aga on võimalik vaid tänu sellele, et kord oli imeline öö — öö, mil sündis Jeesus.

Jõuluevangeliumi vaba jutustus

Maad nüüd pehme lumi ehib,
taevas särab tähtevöö.
Kogu loodus hardalt vaikib —
saabunud on püha öö.

Püha öö, sa imelise
taeva kingituse töid:
Jumal sündis inimeseks,
et saaks päästa patuseid.

Oli see ju väga ammu,
kui kord Juuda väljadel
kuulsid kaunist ingli laulu
õitsil olnud karjased.

Siiski selle laulu kaja
meie aega ulatub:
Teile sündis vabastaja!
Inimene, rõõmusta!

E.L.

PÜHA ÖÖ

ONU JUHANI KÜLASKÄIK

„Ole siis ilusasti paigal ja ära sega onu Juhani,“ ütles ema vist juba tuhandendat korda.

Esko hakkas seda külastust veidi pelgama. Ta oli näinud onu Juhani seni vaid jumalateenistustel suure puldi taga kõnelemas. Ta tundus seal võimsa ja väarikana nagu president või kuningas. Onu Juhani oli ükskord rääkinudki Kuningast, meie taevasest Isast. Ta ütles, et meiegi oleme kuninglikust soost. Ta näis ise seda ka uskuvat, kuid Eskol oli raske kujutleda end suursuguse onu Juhani samasse õukonda.

Kõik need jutud olid Eskole veel veidi võõrad. Alles mõni nädal tagasi — või palju neid oli? — muutusid isa ja ema hoopis teistsugusteks. Nad ütlesid, et nad on leidnud Jeesuse ja saanud usklikeks.

Eskole see meeldis. Ema ei olnud enam nii tõre, vaid aina laulis köögis toimetades. Isa aga ei suitsetanud enam lehti luges halvalõhnalist sigaretti. Ka ei läinud ema ja isa enam õhtuti pidutsema ega jätnud Eskot naabrite juurde. Selle asemel käisid nad kirikus ja võtsid Eskogi kaasa. Seal lauldi palju ja räägiti Jeesusest, kes oli Jumala Poeg nii nagu Esko oli oma isa poeg.

Esko mõtted jäid pooleli, kui uksekell helises ja isa avas ukse niisuguse hooga, et sellel olnud jõulupärg pörandale kukkus. Onu Juhani seisis lävel sama võimsana nagu kirikuski ja tervitas ema-isa kõlava häälega.

Esko kõssutas riidekirstu nurgal ja vaatas, kuidas ema laua ümber askeldas, onu Juhani vähemalt neli tassitait teed valas ja kuus korda jõulukooki pakkus. Esko ise krõbistas ema tehtud piparkooki ja oli üsnatasa.

Pärast koogisöömist läksid täiskasvanud elutuppa ja onu Juhani istus diivanile jõulukuu-se kõrval. Nad rääkisid väga tähtsatest asjadest, Iobist ja Moosesest ja veel teistestki.

Vestlusesse tuli paus. Äkki läks onu Juhani pilk kirstu serval küürutavale Eskole ja ta müristas: „No küll see väike Esko-poiss on vaikselt ja viksilt olnud, teda pole kohe märgatagi. Tule õige siia minu juurde!“

Esko süda vajus saapasäärde ja ta piilus ema poole — ega ta ometi olnud seganud? Aga ema vaid naeratas ja noogutas.

Esko läks ettevaatlikult jalgu lohistades ja veidi kartes onu Juhani juurde. Onu haaras tal õlgadest ning muheles. Esko pani tähele, et tal on väga sõbralik nägu ja naeravad silmad, ega kartnudki enam. Onu Juhani kiitis Eskot selle eest, et ta alati nii ilusasti kirikus istub, ja ütles siis äkki: „Mis sa, Esko,

sellest arvad, kui onu Juhani sind õnnistaks?“

Esko ei teadnud päris täpselt, mida see tähendab, kuid see kõlas toredasti ja ta noogutas. Onu Juhani tõstis Esko kergelt oma põlvele istuma. Ta lõhnas habemeajamisvedeliku järele ja tema süles oli niisama turvaline olla kui isa süles.

„Kas sa tead, Esko, et kui Jeesus oli väike laps, siis Tedagi õnnistati templis. Samal viisil õnnistame lapsi ka meie, jutlustajad. Ja siis, kui Jeesus oli täiskasvanu, võttis Ta lapsi sülle ja õnnistas neid, sest nad meeldisid Talle väga. Mullegi meeldivad lapsed väga. Nad on siirad ja seetõttu on ka Jumalal kerge olla laste lähedal.“

Onu Juhani rääkis veel ja palus siis, et Esko paneks oma käed risti. Seejärel asetaski ta oma suure käe Esko väikeste käte peale ja palus siis taevaselt Isalt palju õnnistusi Esko-poisi ellu, Tema kaitset ja muud sellist. Esko ei mäletanud õieti kõike, mida onu Juhani palus, aga tal oli väga hea ja soe olla.

Kui onu Juhani oli lõpetanud, pühkis ema pisarad oma põskedelt ja isa muheles rahuloleva näoga. Keegi ei heitnud Eskole ette, et ta segab, ja ta jäi onu Juhani kõrvale diivanile istuma, kuna täiskasvanud taas juttu jätkasid. Jõulukellukesed küünalde kohal keerlesid ja helisesid ja Eskole tuli uni peale. Nii jäigi ta onu Juhani suure turvalise külje vastas tukkuma.

Leila Haapa-aho
Joonistanud Hardi Koppel

Hein-te peal sõi-mes kord vaik-sel õõl ma--gas süü-tu lap-su-ke.
 Ing--li laul Pet-le-ma väl-ja peal ra--hu tae-vast kuu-tu-tas
 Tä-nu-laul si-nu-gi sü--da-mest Ju--ma--la-le kõ-la-gu,
 Ing-li-par-ve tee Te-ma juur-de viis i-met-le-ma suu-ri-mat ar-mas-tust.
 Kar-jas-te-gi tee sõi-me juur-de viis i-met-le-ma suu-ri-mat ar-mas-tust.
 et maa-il-ma-le kin-kis Jee-su-se: il-mu-tas nii suu-ri-mat ar-mas-tust.

◇ JÕULUKINK ◇

Soomes külastas reporter enne jõulupühi vanu inimesi ja esitas kõigile ühe küsimuse: „Milline on olnud teie meelde jäävaim jõulukingitus?“

Üks vana mees jutustas:

„Elasime siis Põhja-Karjalas ja olime nii vaesed, et meil ei jätkunud kunagi raha kingituste jaoks ei sünnipäevadel ega jõuludel. Olin väike poiss ja kord jäin enne jõulusid haigeks. Isa käis hobusega linnas ja tõi meile seekord vennaga mõlemale kingituse kaasa — suure jõuluprääniku — lõhnava, pruuni, valgete kirjadega! See oli mu esimene jõulukingitus, nii kallis, et nutsin rõõmu pärast ega raatsinud magamagi jääda. Panin kingi ööseks voodi kõrvalle toolile ja olin nii õnnelik!“

Kui kõik olid magama jää-

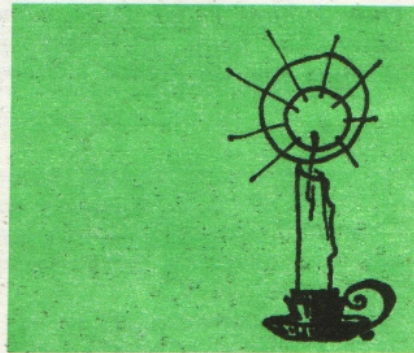
nud, kuulsin tasaseid samme. Kas tõesti vennake? Ta hiilis tasa mu präänikule lähemale. Kas ta tõesti võtab selle ära? Miks ma küll jätsin nii kalli kingituse toolile? Nüüd ta võib öelda, et hiired viisid ka selle öösel ära. Ehmatuse oli nii suur, et ma kartsin hingatagi. Kan-gestusin hirmust ja sulgesin silmad, kuulsin vaid vaikset krabinat sealt, kus oli mu präänik. Mu süda tuksus kuul-davalt. Sammud hiilisid eemale. Kui end jälle liigutada sain, sirutasin käe toolile: präänikuid oli seal kaks! Ta tõi ka oma prääniku haigele vennale. See kingitus on eredana püsinud mu meeles üle kaheksakümne aasta.“

Seda saadet kuulas vähemalt miljon inimest ja kõik said sellest präänikust osa.

Mõt-le, kellele sina võiksid jõulurõõmu valmistada! Jätku-gu ka sinu präänikust paljudele, eriti aga nendele, kellel puudub jõuluvalgus!

PAREMALE:
 1. Jeesuse sünnilinn
 2. Jeesuse ema
 3. Jeesuse lapse-põvelinn
 ALLA:
 4. Jeesuse esimesed rüüalised
 5. Tartuade tootja

Õigeid vastuseid ristsõnale, aga ka sinu oma jutte, luuletusi või ka lihtsalt leiujärgi ootame aadressil:
 • 202400 Tartu
 Sireli 3
 • Silmaterra

Tartu Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse infoleht. Detsember 1989. 202400 Tartu, Linda t. 9

Toimetaja Anne Vahtramäe, tehniline toimetaja ja korrektor Helgi Kaldma. Trükk antud 8. 12. 1989, tellimise nr. 3266. Trükiarv 8000. Tasuta. Trükikoda „Kiir“ Viljandis.